

Bouwreis Zuid-Afrika 9 t/m 16 oktober 2010

Nederlandse versie

Ook wij zijn (weer) klaar voor de reis!

Nu de eerste groep in Sri Lanka vandaag haar eerste bouwdag ervaart, maken wij ons klaar voor ons vertrek naar Zuid-Afrika, aanstaande zaterdag. Na een eerste mislukte poging in april jl. (de IJslandse vulkaan gooide letterlijk én figuurlijk 'roet in het eten'), lijkt het er nu dan toch écht van te komen.

De volgende mensen zullen op de Springvale school gaan bouwen aan twee klaslokalen en een keuken:

Lidia Basile en Andreas Reutimann (Vebege Zwitserland), Vera Thijssen en Musa Öztürk (Care; België), Ivonne Bergmans (Hands to Work), Suzanne Blok (Hago ZW/GZ), Patries Groen in 't Woud (Hago SSC), Suzanne Goedmakers (bestuurslid Vebege Foundation), Jolanda de Haas (Westerveld), Wim Lousberg (Vebege International), Rienie van Mun (IBN Facilitair), Felix Narain (Fortron), Linda Overbeek (Tence), Andre Peppelman (Tence), Irene de Rooij (EMC) en Nynke Smit (Assist).

Annet van de Laak en Diana Kockelkoren zullen de reis vanuit Vebege begeleiden.

Houd onze ervaringen via de blog in de gaten. Natuurlijk vinden de bouwers het ook leuk om af en toe een berichtje van het thuisfront te lezen.

9 oktober 2010, Dag 1 bouwreis Zuid Afrika, Kwazulu Natal

Om 14.30 uur hebben we afgesproken op Düsseldorf Airport. Het weerzien met de groep was ontzettend leuk. Enkelen van ons hebben al verzameld in Roermond en zijn met een busje naar het vliegveld toegekomen. Om 15.30 uur zijn we ingecheckt om vervolgens de eerste vlucht naar London Heathrow aan te vangen. Om 19 uur voegden de collega's uit Zwitserland zich bij ons. We hebben gezamenlijk gegeten en gedronken en nog wat rondgelopen. Daarna was het tijd om in te checken voor de lange vlucht van London naar Johannesburg in Zuid Afrika. In het vliegtuig zitten 700 personen, vertrek rond 22 uur. Een deel van ons heeft goed geslapen, anderen weer niet. Er was voldoende afleiding, genoeg films en de goede service van British Airways waren prima om de tijd te doden. Het ontbijt was Engels en was lekker, al was het voor sommigen te vroeg en te zwaar voor die vettigheid. We kwamen om 08.30 uur aan in Johannesburg, we hebben wat gekletst en we beginnen al echt aan elkaar te wennen. Iedereen heeft oog voor elkaar, er is geen cliëkvorming en iedereen is oprecht geïnteresseerd, wat erg prettig is. De sfeer is dus prima!!!! In een veel kleiner vliegtuig met 110 personen naar Durban gevlogen. Na flink wat turbulentie kwam een enkeling "minder fris" in Durban aan. Felix was (Heineken?!) groen weggetrokken, Vera had de kotszak al uitgevouwen, maar het bleef gelukkig bij een "witte wegtrekker". Van Durban gingen we met een bus naar Ixopo, hotel Kings Grant wat voor de komende week ons onderkomen is. In ons hotel hadden we een hartelijke ontvangst met een snack en een heerlijk sapje. Om 17.30 uur hebben we een bijeenkomst gehad over de bouwreis. Om 19 uur kregen we een indrukwekkend

optreden van Zulu Dansers en trommelaars. Helaas was de accu van de videocamera van Felix leeg, waardoor niet het hele optreden is geregistreerd. Er zijn natuurlijk wel veel filmpjes en foto's gemaakt door de collega-bouwers. Om 19.30 stond het diner alweer klaar en hebben we heerlijk gegeten. Het personeel van het hotel is heel vriendelijk en behulpzaam. Hoe zitten we erbij: - 30 graden - Prachtige omgeving, glooiend landschap, koeien, schapen, mooie dalen, geluid van krekels, vlinders en typisch Nederlandse boerderijschuren. - Het huisje waar ondergetekenden (we zijn slaapmaatjes) in verblijven is mooi, ouderwets, weelderig maar heel leefbaar, gezellig en knus ingericht. Verder hebben we een mooi keukentje met een koelkast waar de whisky en bacardi al lekker koud staat te worden. Al met al zijn we 29 uur onderweg geweest voordat we op de plaats van bestemming kwamen. We hebben nu al een geweldig team, er is echt een klik. Ondanks de vermoeidheid van de hele reis kunnen we eigenlijk niet wachten tot de wekker gaat om 6.00 uur en we eindelijk echt aan de slag kunnen. Met hartelijke groet, namens alle bouwers, Rinie en Felix (Flexibel)

Dagga dagga!

Waar te beginnen??? Zoveel emoties en ervaringen.

De ochtend is begonnen met heel ander weer dan gisteren. Mistig, motregen, koud, maar we zijn wederom met veel enthousiasme begonnen aan de 2de bouwdag. Als je de kindergezichtjes ziet, ga je direct aan de slag en warm je vanzelf op.

Er zijn al vijf lagen volledig klaar, de tussenmuur van het lokaal staat en de basis voor de raamkozijnen is gelegd. Het pad voor het lokaal is geëffend, niet met behulp van een graafmachine, maar ouderwets met pikhouwelen. Erg basic allemaal, maar het werkt. In plaats van een koffiebreek zijn we gaan touwtjespringen met de kinderen. Wij dachten hun iets aan te kunnen leren, maar helaas.....zij zijn iets handiger met een springtouw en uiteindelijk hebben zij ons iets geleerd (wat hier wel vaker gebeurt!!!).

Na de lunch zijn we met z'n allen in de bus naar de Mazongo school geweest. Daar werden we onthaald door 752 zingende kinderen, één directeur, 26 leerkrachten en heel wat andere nieuwsgierigen (kippenvel moment !!!) Zij gaven ons een optreden met zang en dans om Vebego en ons te bedanken voor de bouw van de klaslokalen en de keuken. Al de kinderen waren feestelijk gekleed, maar heel wat van hen hadden geen schoenen aan en stonden dan ook te bibberen van de kou. Wij voelden ons dan ook wat opgelaten hierbij. Niettegenstaande was het een supermooie ceremonie en werden er wel wat traantjes weggepinkt.

Na het officiële deel hebben wij met nog een 8-tal kinderen staan zingen, wij hebben hun "hoofd, schouder, knie en teen" geleerd en zij ons weer hun liedjes.

Daarna zijn we in groepjes naar een aantal gezinnen in Mziki geweest en hebben daar wat cadeaus gebracht van ons allemaal. Bij sommigen was het onthaal erg warm en gastvrij, bij anderen was het wel gastvrij, maar door de enorme armoede voelden we ons erg opgelaten.

Een groep was bij een alleenstaande moeder die voor haar zoon moest zorgen en zelf geen inkomen had, dus geen eten, in het huis stond niets, ga dan maar eens lekker gezellig rond de tafel zitten, dat was dus heel moeilijk.

Bij een ander gezin was de sfeer ontspannen, gezellig en van beiden kanten

dankbaarheid om elkaar te ontmoeten en vooral heel veel bewondering voor hoe men het daar allemaal redt.

Op de terugreis (die erg mistig was) waren we net zo verdeeld, de een enthousiast, de ander verslagen. Al met al dus een onvergetelijke en vermoeiende dag vol tegenstellende gevoelens.

Terug op King's Grant hebben we nog even nagekletst met een wijntje en een snack en daarna verlangde iedereen naar een warme douche en bed.

Wakka wakka é é its time for Africa.....

Waar te beginnen??? Zoveel emoties en ervaringen.

De ochtend is begonnen met heel ander weer dan gisteren. Mistig, motregen, koud, maar we zijn wederom met veel enthousiasme begonnen aan de 2de bouw dag. Als je de kindergezichten ziet, ga je direct aan de slag en warm je vanzelf op.

Er zijn al vijf lagen volledig klaar, de tussenmuur van het lokaal staat en de basis voor de raamkozijnen is gelegd. Het pad voor het lokaal is geëffend, niet met behulp van een graafmachine, maar ouderwets met pikhouwelen. Erg basic allemaal, maar het werkt.

In plaats van een koffiebreek zijn we gaan touwtjespringen met de kinderen. Wij dachten hun iets aan te kunnen leren, maar helaas.....zij zijn iets handiger met een springtouw en uiteindelijk hebben zij ons iets geleerd (wat hier wel vaker gebeurt!!!).

Na de lunch zijn we met z'n allen in de bus naar de Mazongo school geweest. Daar werden we onthaald door 752 zingende kinderen, één directeur, 26 leerkrachten en heel wat andere nieuwsgierigen (kippenvel moment !!!) Zij gaven ons een optreden met zang en dans om Vebego en ons te bedanken voor de bouw van de klaslokalen en de keuken. Al de kinderen waren feestelijk gekleed, maar heel wat van hen hadden geen schoenen aan en stonden dan ook te bibberen van de kou. Wij voelden ons dan ook wat opgelaten hierbij. Niettegenstaande was het een supermooie ceremonie en werden er wel wat traantjes weggepinkt.

Na het officiële deel hebben wij met nog een 8-tal kinderen staan zingen, wij hebben hun "hoofd, schouder, knie en teen" geleerd en zij ons weer hun liedjes.

Daarna zijn we in groepjes naar een aantal gezinnen in Mziki geweest en hebben daar wat cadeaus gebracht van ons allemaal. Bij sommigen was het onthaal erg warm en gastvrij, bij anderen was het wel gastvrij, maar door de enorme armoede voelden we ons erg opgelaten.

Een groep was bij een alleenstaande moeder die voor haar zoon moest zorgen en zelf geen inkomen had, dus geen eten, in het huis stond niets, ga dan maar eens lekker gezellig rond de tafel zitten, dat was dus heel moeilijk.

Bij een ander gezin was de sfeer ontspannen, gezellig en van beiden kanten dankbaarheid om elkaar te ontmoeten en vooral heel veel bewondering voor hoe men het daar allemaal redt.

Op de terugreis (die erg mistig was) waren we net zo verdeeld, de een enthousiast, de ander verslagen. Al met al dus een onvergetelijke en vermoeiende dag vol tegenstellende gevoelens.

Terug op King's Grant hebben we nog even nagekletst met een wijntje en een snack en daarna verlangde iedereen naar een warme douche en bed.

If you touch the line you're goin!!!

We hebben weer van alles mee gemaakt vandaag en dus weer veel te vertellen:

Wist u dat?

- Bovenstaande titel betrekking heeft op de draad die gebruikt wordt voor het waterpas stellen van de bouwblokken en wordt de gehele dag gebruikt door onze chef bouwplaats Jali. Hij roept dit te pas en te onpas met een big smile on his face ☺.
- De voorgevel van beide klaslokalen vanuit het niets gerezen zijn ...
- Na een ochtend verven van de dakdelen voor de nieuwe keuken was een groot deel van de bouwers high (Suus B, Lidia, Ivonne en Jolanda).
- Voor het stucwerk er veel zand gezeefd is. Hoeveel? Heeeeeeeel veel! Spierpijnmakend veel (Andy, Felix, Linda, Ivonne (manusje van alles/overloper), Suzanne G. en Nynke).
- Sinds de (oude) keuken van de school, waar onze lunch bereid wordt, gezien is door André teert hij op een uitgebreid ontbijt en een lunch van sultana's.
- De kinderen van de Springvale school het liedje "in de maneschijn" inmiddels uit volle borst meezingen/meegebaren en ons het liedje "Thank you Jesus/thank you Lord" hebben geleerd.
- We "Moeder Theresa II" (Patries) mee op bouwreis hebben voor massages, vlechtwerk en het vinden van donaties van vrienden, familie en collega's t.w.v. €400!!!
- Zwitsers echt niet te verstaan is... (Andy en Lidia).
- We niet zo goed zijn als Affelay. De bouwers hebben 3-1 verloren van het Springvale team (wat is voetbal moeilijk en uitputtend en wat zijn die kleine kids snel en tactisch goed. Het Zulu gezang en dans heeft hen waarschijnlijk naar grotere hoogte gebracht).
- We er een klein feestje van gemaakt hebben in de locomotief en onze kelen schor gezongen hebben (tip: lees het boek tranen over Johannesburg van Alan Payton).
- Het gebruik van sultana's het doorzakken van een bankje in de locomotief niet voorkomen heeft.
- Om 15.30 uur de spanten van het dak van de nieuwe keuken in de teer staan.
- Dat we al 2 dagen regen hebben gehad. Hoezo factor 30 voor Zuid Afrika?
- Musa op zijn sokken en de rest op bouwschoenen die blote kleine voetjes moesten omzeilen op het voetbalveld.
- Suus niet zonder haar eyeliner kan en het zelfs op de juiste plek krijgt tijdens een hobbende busrit.
- André zijn eerste spijker van zijn leven heeft geslagen onder een goed gesprek met Irene.
- Jolanda haar grootste spin ooit heeft gezien (7 cm). Hij wordt steeds groter.....
- Irene en Nynke het vlees als kannibalen eten.
- Maizena behangplaksel wordt als het even op je bord ligt (lunch).
- Andy steeds met zijn camera voor je neus staat (hij houdt van close ups).

- Rienie les geeft in efficiency.
 - De steiger gewoon verzet wordt door 12 personen i.p.v. deze op- en af- te bouwen met alle rugblessures van dien.
 - Vera en Patricia inkopen hebben gedaan van het gesponsorde geld voor de Springvale school (de €1100 van Vera, Andy, Musa en Rienie krijgt nog een goede bestemming).
 - Wij (Irene en Nynke) straks ons bedje met elektrische deken weer induiken om er morgen weer tegenaan te kunnen (wel even insmeren met Perskindol.....).
- Als we iemand vergeten zijn bij een bepaalde activiteit... een kniesoor die daar op let 9!!

Jolanda, Irene en Nynke

After rain comes sunshine...

Gisteravond hebben we noodweer gehad en was er een groot vermoeden dat we vandaag niet zouden kunnen bouwen i.v.m. de regen.

De dag begon vandaag extra vroeg... voor de meeste onder ons stond de wekker op 6.00 uur. Bij het openen van de gordijnen werden we verrast door zon. Annet is vandaag jarig en is door ons toegezongen tijdens het ontbijt. De dames van Kings Grant hadden een heerlijke chocoladetaart voor haar gebakken en zongen haar in het Zulu toe.

Om kwart voor 8 vertrokken we richting de bouwplaats. Uurtje hobbelen en schudden in de bus. Nu we elkaar steeds beter leren kennen wordt er ook op de vroege ochtend al enorm gelachen in de bus. Musa kiest er inmiddels zelfs voor om tussen de Nederlandse druktemakers te gaan zitten zodat hij "goed wakker kan worden"!!! Beste collega's van Musa, wij vrezen dat hij enkele dagen nodig zal hebben om bij te komen. Hij klaagt over buikpijn van het lachen! Daarnaast wordt hij wel erg direct en straight-to-the-point!

Inmiddels starten onze werkzaamheden steeds sneller in de ochtend. Iedereen vindt direct zijn plekje en gaat hard aan de slag. Vandaag wellicht iets te hard. Rond "tea-time" bereikte het kwik de 33 graden. Met de kinderen hebben we staan bellenblazen en wederom veel gelukkige gezichtjes...

Rond lunchtijd hebben we nog een CSR-workshop/oefening gedaan. Na enkele dagen denken we inmiddels weer heel anders over een aantal zaken.

Felix, Suzanne B., Ivonne en Jolanda hebben nagenoeg de hele dag zand staan zeven met als gevolg dat het zand dankzij de opkomende wind werkelijk overal terug te vinden was. Irene, Nienke, Vera, André, Rinie en Suzanne G. hebben zich ontwikkeld tot geoefende metselaars.

Andy, Linda & Lidia hebben de lucht van carboleum opgesnoven tijdens het schilderen van de houten balken voor het plafond van de keuken.

Vera, Patricia, Andy, Rinie en Musa hebben de ingekochte spullen voor de school overhandigt aan de leerkrachten. Het is hier niet gebruikelijk om je emotie of blijdschap te tonen op het moment zelf maar de stilte en de blikken zeiden genoeg.

Bij terugkomst op onze prachtige lodge hebben we heerlijk genoten van een borrel (met onder andere meegebrachte kaas door Felix, hoe heeft hij het in hemelsnaam allemaal meegekregen in zijn koffer?) bij zonsondergang.

Inmiddels genieten we van onze laatste avond hier onder het genot van een drankje. Op de achtergrond klinken de klanken van Afrikaanse muziek. Morgen nog maar een half dagje bouwen.... We zullen het sjouwen van de 15-kilo wegende blokken, elkaar, de kinderen hier en de schoonheid van Zuid-Afrika gaan missen.

Linda & André

Final countdown...

Vrijdag, 15 oktober. De week is voorbij gevlogen....net aangekomen en nu alweer aan het inpakken voor de terugreis naar Nederland/Belgie/Zwitserland. Ons laatste heerlijke ontbijtje in King's Grant en voor de laatste keer genieten van de geweldige vogelgeluiden buiten in de tuin.

Dus...op weg naar de bouwplaats, alweer voor de laatste keer. We deden ons best om zoveel mogelijk gedaan te krijgen voor de lunch, want daarna stond er een ceremonie op het programma door de kinderen, leraren en enkele inwoners van het dorp. Het verfteam heeft zich helemaal uit de naad geschilderd om nog zoveel mogelijk planken klaar te krijgen en het zand-zeven heeft iedereen inmiddels pijnlijke spieren opgeleverd. Het was geweldig om te zien hoe het dak op de keuken vorm begon te krijgen en de muren van de 2 klaslokalen lieten zien hoeveel je in 1 week gedaan kan krijgen.

Wederom hebben de kook-dames een heerlijke lunch voor ons klaargemaakt. De integratie met onze Afrikaanse collega bouwvakkers is gedurende deze week flink gegroeid en dat was merkbaar tijdens de lunch. Het was alsof we al jaren met elkaar samenwerkten.

Hierna begon de ceremonie. Gelukkig hadden we weergoden deze keer wel aan onze kant, want het bleef droog gedurende de hele middag. Er waren Zulu-dansen, met een spontaan optreden van Nynke en Irene (ideetje voor Holland's got talent???) Het publiek werd helemaal gek!!! Opnieuw waren we diep onder de indruk van de geweldige stemmen van de kinderen, die enkele traditionele Zulu-liedjes zongen.

Na de ceremonie was het dan toch echt tijd om afscheid te nemen, wat voor de meesten van ons niet makkelijk was. Uiteindelijk, na een hoop geknuffel en vele afscheidszoenen, namen we onze plaatsen weer in in de bus en zwaaiden we de kinderen voor het laatst uit. Zo'n 3 uur later arriveerden we in Durban, bij een gezellig bed-and-breakfast met een geweldig uitzicht over de oceaan.

Na een intensieve en emotionele reflectie van de afgelopen week, gingen we na een dichtbij gelegen restaurant voor een heerlijke maaltijd. Tegen de tijd dat we deze blog schrijven, is het alweer zaterdag geworden en moeten we nu dus echt zeggen dat we morgen alweer thuis zijn...^

Andy & Ivonne

Op weg naar huis

Op dit moment zitten we in het vliegtuig op weg naar huis. We vinden het jammer om zonder een laatste bericht achter te laten, af te sluiten.

Op zaterdagmorgen werden we in alle vroegte weer verrast door niet alleen de zon, maar ook het bericht dat we een safari gingen doen. Het uitzicht op zee vanaf het balkon van het hotel was enorm. De Indische oceaan creëerde de mooiste golven voor een passend afscheid.

De dolfijnen hebben het helaas af laten weten. Onderweg naar `onze verrassingstrip` liet Alf, onze chauffeur zien waar hij woonde, de aapjes zaten in zijn tuin.

Aangekomen bij het Tala reservaat, mochten we instappen in een open jeep. Het weer was mooi, dus genieten. Als eerste zagen we een prachtige giraf, heel dichtbij, we konden hem bijna aanraken. Daarna het reservaat in en hebben we nijlpaarden, struisvogels, zebra's, impala's, gnoes, wrattenzwijn, waterbok, lepelvogels en andere dieren gezien. We kwamen heel, maar dan ook heel dichtbij de neushoorns. We konden ook hun bijna aanraken, dat was zo bijzonder en ook hier kwamen weer emoties los. Hierna kregen we de tijd om heel even te shoppen in Durban (30 minuten) en tijd voor een overheerlijke lunch in " Moyo" aan de boulevard van Durban met uitzicht in de verte op het nieuwe stadion waar ons Nederlandse team heeft gespeeld.

Afscheid van Alf en Gavin viel ons allemaal zwaar. Op het vliegveld hadden we weinig tijd. Gelukkig want iedereen is helemaal klaar om naar huis te gaan na deze enorme ervaring.

We sluiten af op het moment dat we boven Frankrijk vliegen. Met dank aan iedereen die gewerkt heeft aan de organisatie van deze reis, gaan we afscheid nemen van elkaar. Waarschijnlijk met een lach en een traan.....

Annet, Andre, Andy, Ivonne, Jolanda, Suzanne G, Suzanne B, Linda, Diana, Vera, Musa, Rinie, Felix, Lidia, Nynke, Irene, Patries